

Babanın bedduâsı

Seda ÇAKIN: “Babanın bedduâsı geçiyormuş. Şunu öğrenmek istiyorum: Baba haksız yere bedduâ etse de geçer mi?”

Duâ yapmak dururken, bedduâ yapmak; duâsını almak dururken bedduâsını almak hayır değildir. Duâda da, bedduâda da dereceler vardır: Sıradan yapılanı, istekle yapılanı, ihtiyaçla yapılanı, ihlâsla yapılanı, gözyaşı ile yapılanı, ısrarla yapılanı, ıztırlarla yapılanı, istidatla yapılanı, fiil ile yapılanıâ€¹

Bedduâ yapmak veballı bir iştir. Haksız olduğunda, döner bedduâ yapan kişiyi bulur. Haklı ve makbul olduğunda ise, çoğunlukla mahşere dönük bir hesap dünyada görülmüş olur. Peygamber Efendimiz (asm) buyuruyor ki: “Kim ki, zulüm gördüğü kimseye bedduâ yaparsa intikamını almış olur.”¹

Yani zulmün cezâsını adâletli biçimde veren Cenâb-ı Allah’tır. Kul, hasmının cezâsının mahşerde değil, dünyada ve ivedilikle verilmesini isterse, Cenâb-ı Hak dilerse dünyada ve ivedilikle verir. Fakat kul bedduâ ile zulüm isteyemez. Çünkü Allah zulmetmez. Böyle olunca da, haksızlıkla yapılan bedduâ hiç şüphesiz geçmez. Kezâ, Allah kulunun zulüm istemesini de istemiyor.

Haksız bedduâ yapmakla aslında kul haddini aşmış ve hattâ zulüm yapmış olmaktadır. Ki bu haramdır. Çünkü haksız bedduâ ancak “sû-i zan”dan beslenir. Sû-i zan ise, haramdır.²

Maalesef toplum olarak, zanlarımızın çoğu kötü cinstendir. Yani kulağımıza gelen bilgi ve haberlerde, ya da içimize düşen şüphelerde muhatabımız lehine delil varsa, ancak o zaman hüsn-ü zanna, yani iyi zanna gidiyoruz. Halbuki delil varken iyi zan sahibi olmak marifet değildir, fazîletten de sayılmaz. Çünkü zaten muhatabımızın delili, kötü zan kapısını kapamıştır.

Biz; muhatabımızın elinde delil varken değil, delil yokken; göstergeler muhatabımızın aleyhine işliyor gibi görülmeye yüz tutmuş iken; muhatabımızı içimizde mahkûm etmeye meyletmişken; kulağımıza muhatabımız aleyhine sözler gelmeye başlamışken; muhatabımızı yargısız infâza kurban etmeye değil, hüsn-ü

zanna, yani muhatabımız hakkındaki iyi zannımızı bozmamaya, kulağımıza gelen veya içimize doğan kötülük düşüncesini de muhatabımız lehine tevil etmeye memur ve vazifelidir. Yüce dînimiz zanna dayalı bilgilerde muhatabımızı bizim şerrimizden korumuştur. Ki, sû-i zannın hemen arkası, çoğu zaman bedduâdır. Bedduâları araştıralım, inceleyelim: Esefle göreceğiz ki, büyük çoğunluğu haksızdır, yani sû-i zandan beslenmektedir. Böyle haksız yere yapılan bedduâlar, ilenmeler, tel'inler, lânetlemeler, Allah nezdinde makbul de değildir. Çünkü haklılık yoktur, çünkü sû-i zanna dayanmaktadır, çünkü gerçeklerden uzaktır.

Bedduâ konumundaki kişi eğer insaf sahibi ise bedduâyaya yol vermez. Ya ıslâhı için duâ eder. Ya da, çok rencide olmuş ise, sabrı ve insafı tükenmiş ise, onu, Allah'ın adâletine, cezâsına, celâline, kahrına ve kibriyâsına havâle etmekle, yani Allah'a ismarlamakla yetinir.

Haklı olan kişinin böyle bir havâlesini ise Cenâb-ı Hak çoğu zaman makbûle şâyân bulur, kabul eder ve onun hakkını ondan aynı ya da denk bir cezâ ile alır.

Fakat, babadan evlâdına da olsa bedduâ eğer haksız ise sadece yapana günah kazandırır. Yapılana tesiri olmaz.

Dipnotlar:

- 1- Tirmizî, Daavât, 115
- 2- Hucurât Sûresi, 49/12